

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת יִתְרו

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י' - חלק ט"ו

קונטרס 285

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וְאַנְתָּ הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁבִיעָא דְּשִׁיתָא, תְּהֵא
מִתַּעֲטָר וּמִתְקַדֵּשׁ יְתִיר מִכָּלָא. וְתַלְתַּ עֲדוּנִין
דְּמִשְׁתַּכְּחִין בְּשִׁבְעָא, זְמִינִין חֲבֵרִיא אֱלִין צְדִיקִיא
לְאַתְעֵדְנָא בְּגִינָה לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וּכְתִיב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ
לְשַׁבַּת עֲנֹג לְקָדוֹשׁ יְיָ מְכֻבָּד. מָאן הוּא קָדוֹשׁ יְיָ. דָּא
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּאַקְרִי מְכֻבָּד בְּעֵלְמָא דִּין,
וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי. עַד כָּאן הָאֲדָרָא קִדִּישָׁא רַבָּא.

ספר מאורות הזהר

זכות הרשב"י יגן בעדנו, שְׁטַרְחָנו לְקַבֵּץ מַאֲוֻרוֹתָיו לְהַפִּיצֵן בְּיִשְׂרָאֵל, לְחֹזֵק הַלְמוּד
בְּהֵן. צָקוֹן לְחֻשְׁנו, כְּשֶׁם שְׁזַכֵּינו לְהוֹצִיא לְאוֹר סֵפֶר "מַאֲוֻרוֹת הַזֹּהַר", בֶּן נִזְכָּה לְהוֹצִיא
לְאוֹר וּלְגַמֵּר הַחֲבוּר הַזֶּה וּשְׁאָר הַחֲבוּרִים בְּסִיעָתָא דְשְׁמַיָּא.
יְהִי רְצוֹן שְׁיַעֲרָה ה' עָלֵינו רוּחַ טְהוֹרָה וְנִזְכָּה לְטַהֵר לְבַבְנו לַעֲבֹד לְיוֹצְרֵנוּ בְּכָל
פְּחָנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מַאֲדָנוּ עַד שְׁיִשְׁלַח לָנוּ מְשִׁיחָנוּ וְיַקְבֵּץ נִדְּחָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן.

וזאת לְמוֹדַעִי שְׁסִפְרִים אֵלּוּ מֵתָר לְכָל אֶחָד לְהַדְפִּיס כְּמָה שְׂרוּצָה בְּאִיזָה לְשׁוֹן
שְׂרוּצָה, וְכָל הַמְזַכֶּה אֶת הַרְבֵּים זְכוּתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד וְזוֹכָה לְבָנִים צְדִיקִים.
כֹּה דְבָרֵי חַד מְזַעֲרֵי דְחֲבֵרָא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ח)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזהו"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עֲזְרֵי מַעַם הַשֵּׁם עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ
בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדֵן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

סֵפֶר הַזֶּהר

אֲדִרָא זִוְטָא

קִדְיִנְשָׁא

מִהִתְנָא הָאֱלֹקִי
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִע"א
הַמְּנַקֵּד

עֵמּוּד הַיּוֹמִי

זו מבני אדם, אלא כְּדִי שֶׁלֹא יִסְטוּ
מִדְרָכָיו וְלֹא יִכְטְחוּ בְּאוֹתָהּ חֻכְמָה
וְיִשְׁכְּחוּ אוֹתָהּ.

בְּשִׁבְעֵהוּ וְאִמְרָתִי אֶת הַדְּבָרִים
הַלְלוּ לִפְנֵי רַבִּי שְׁמֻעֹן, אָמַר,
וַדַּאי שֶׁחֻכְמָה הִיא. וְכֵן רָאָה, אֵין
עֹשֶׂה וְעֹשֶׂב שֶׁנּוֹלֵד בְּאֶרֶץ שֶׁלֹא
הִיא בּוֹ חֻכְמָה רַבָּה וְכֵן
בְּשָׂמִים רַב. בֹּא וְרֹאֵה מִן הָאֲזוֹב,
שֶׁבְּכָל מְקוֹם שֶׁרָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא לִטְהַר אֶת הָאָדָם, הוּא נִטְהַר
בְּאֲזוֹב. מָה הַטָּעַם? מִשּׁוּם
שֶׁיִּתְעוֹרֵר כּחוֹ שֶׁל מַעֲלָה שֶׁנִּפְקֵד
עָלָיו, שֶׁהֵרִי כְּשִׁמְתֵּעוֹרֵר אוֹתוֹ
הַכּחַ שֶׁנִּפְקֵד עָלָיו, הוּא מְבַעַר
רוּחַ הַטְּמָאָה וְנִטְהַר הָאָדָם. וְעַלִּיד
אֲנִי אוֹמֵר, בְּרוּךְ הַרְחֵמֶן
שֶׁהֲצִילָךְ!

אַתֶּם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי
לְמִצְרַיִם וְאֲשֶׁר אֶתְכֶם עַל כְּנָפֵי
נְשָׂרִים. מַה זֶה כְּנָפֵי יִשְׂרָאֵל? אָמַר
רַבִּי יְהוּדָה, בְּרַחֲמִים, שֶׁכְּתוּב
(דברים לב) כְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ וְגו'. וְהִינוּ
סוֹד הַכְּתוּב שֶׁאָמַר רַבִּי שְׁמֻעֹן,
דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר בְּשָׂמִים. מַה זֶה
בְּשָׂמִים? בְּרַחֲמִים. מַה הַנֶּשֶׁר
נִמְצָא בְּרַחֲמִים עַל כְּנָפֵי וְדִין
לְאַחֲרִים - כִּף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
נִמְצָא בְּרַחֲמִים לְיִשְׂרָאֵל, וְכֵן
אֵל עֹמֵם עוֹבְדֵי עֲבֹדַת כּוֹכָבִים
וּמַזְלוֹת.

רַבִּי אֶלְעָזָר הָיָה הוֹלֵךְ מִקְפּוֹטְקִיָּא
לְלוֹד, וְהָיוּ הוֹלְכִים עִמּוֹ רַבִּי יוֹסִי
וְרַבִּי חִיָּיא. קָמוּ בְּאוֹר, כְּשֶׁהָאִיר
הַיּוֹם, וְהָיוּ הוֹלְכִים. אָמַר רַבִּי
חִיָּיא, רְאִיתִי אֶת הַפְּסוּקָה הַזֶּה
שֶׁכְּתוּב (יחזקאל א) וּפְנֵי אֲרִיָּה אֵל
הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם וּפְנֵי שׁוֹר
מִהַשְּׂמָאל לְאַרְבַּעַתָּן וּפְנֵי נֶשֶׁר
לְאַרְבַּעַתָּן. הֲרִי אֲרִיָּה בְּיָמִין, שׁוֹר
מִשְּׂמָאל. נֶשֶׁר בְּאַיִתָּה מְקוֹם
מְקוֹמוֹ?

אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּמָקוֹם
(שעקב) שֶׁהֵיוֹנֵק שְׂרִי. מַה הַטָּעַם?

קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֻכְמָתָא דָּא מִבְּנֵי נֶשֶׁא, אֵלָּא
בְּגִין דְּלֹא יִסְטוּן מֵאַרְחוּי, וְלֹא יִתְרַחֲצוּ
בְּהֵיכְל חֻכְמָתָא וְיִנְשׁוּן לִיה.

כֵּן אֶתִּינָא, וְאִמְנָא הֵנִי מְלִי קָמִיָּה דְּרַבִּי
שְׁמֻעֹן, אָמַר וַדַּאי חֻכְמָא הִיא. וְתָא חֲזִי,
לִית עֹשֶׂבָא וְעֹשֶׂבָא דְּאֵתִילִיד בְּאַרְעָא, דְּלֹא
הִיא בִּיה חֻכְמָתָא סְגִיָּאָה, וְחִילִיָּה בְּשָׂמִיא
סְגִיָּא. תָּא חֲזִי, מִן אֲזוֹבָא. דְּבְכָל אֶתֶר דְּבַעִי
קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְדַכָּא לְפָר נֶשׁ, בְּאַזּוֹבָא
מִתְדַכִּי. מָאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דִּיתְעַר חִילִיָּה
דְּלַעִילָא דְּאִתְפַּקְדָּא עָלָיו, דְּהָא הִיא חִילָא
דְּאִתְפַּקְדָּא עָלָיו כֵּן אִתְעָרָא, מְבַעֲרָא רוּחַ
מִסָּאָבָא, וְאִתְדַכִּי בְּרִי נֶשׁ. וְעַלִּיד אִמְנָא בְּרִיךְ
רַחֲמָנָא דְּשׁוֹבְךָ.

אַתֶּם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי לְמִצְרַיִם וְאֲשֶׁר
אֶתְכֶם עַל כְּנָפֵי נְשָׂרִים. (שמות יט) מָאִי
כְּנָפֵי נְשָׂרִים. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּרַחֲמִי. דְּכְתִיב,
(דברים לב) כְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ וְגו'. וְהִינוּ רְזָא דְּאָמַר
ר' שְׁמֻעֹן, (משלי ל) דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר בְּשָׂמִים. מָאִי
בְּשָׂמִים. בְּרַחֲמִי. מַה נֶּשֶׁר אֲשֶׁתְּכַח בְּרַחֲמִי עַל
כְּנָפֵי, וְדִינָא לְגַבִּי אֶתְרִינִי. כִּף קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אֲשֶׁתְּכַח בְּרַחֲמִי לְגַבִּי יִשְׂרָאֵל, וְדִינָא לְגַבִּי
עֹמֵן עוֹבְדֵי עֲבֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת.

רַבִּי אֶלְעָזָר, הוּא אֲזִיל מִקְפּוֹטְקִיָּא לְלוֹד,
וְהוּא אֲזִיל ר' יוֹסִי וְר' חִיָּיא עִמֵּיהּ, קָמוּ
בְּנֵהוּרָא, כֵּד נִהִיר יְמָמָא, וְהוּוּ אֲזִיל. אָמַר ר'
חִיָּיא, חֻכְמָנָא הָאִי קָרָא דְּכְתִיב, (יחזקאל א) וּפְנֵי
אֲרִיָּה אֵל הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם וּפְנֵי שׁוֹר
מִהַשְּׂמָאל לְאַרְבַּעַתָּן וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן הָא
אֲרִיָּה בִּימִינָא, שׁוֹר מִשְּׂמָאלָא, נֶשֶׁר בְּאֵין אֶתֶר
דּוֹכְתִּיהּ.

אָמַר לִיה ר' אֶלְעָזָר, בְּאַתְרָא (נ"א דַּעֲקָב) דִּנְיָקָא
שְׂרִיא. מָאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּנֶשֶׁר בְּכָלָא

משום שגִּשְׁר נמצא בכל - רחמים
לְבָנִי, וְדִין אֶל אֲחֵרִים. כִּן
הַקְדָּשׁ בְּרוּךְ הוּא - מוֹכִיל אֶת
יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים, וּבְדִין אֶל
אֲחֵרִים, שֶׁכְּתוּב וְאָשָׁא אֶתְכֶם עַל
כִּנְפֵי נְשָׁרִים, וְכְתוּב כִּנְשָׁר יַעִיר
קִנּוּ.

מִנֵּן לִנּוּ שֶׁנֶּשֶׁר נִקְרָא רַחֲמִים?
שֶׁכְּתוּב (מְשִׁלִּי ז') דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר
בְּשָׁמַיִם. בְּשָׁמַיִם מִמֶּשׁ. וְלִכֵּן
אֲרִיָּה לְמִין, שׁוֹר לְשִׁמְאֵל, נֶשֶׁר
בִּינִיָּהֶם, וְאוֹחוֹ אוֹתָם. אָדָם כּוֹלֵל
אֶת כָּלֶם, וְהַכֵּל נִכְלָלוּ בוֹ, שֶׁכְּתוּב
וְעַל דְּמוּת הַפֶּסֶא דְּמוּת כְּמִרְאָה
אָדָם עָלָיו מְלַמֵּעֵלָה.

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וְגו'. רַבִּי אָבָא
פָּתַח, (שִׁיר ח') אַחֲוֹת לִנּוּ קִטְנָה
וְשִׁדִּים אֵין לָהּ מַה נַּעֲשֶׂה
לְאַחֲוֹתֵנוּ בַּיּוֹם שֶׁיִּדְבֵּר בָּהּ. אַחֲוֹת
לִנּוּ קִטְנָה - זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
שֶׁנִּקְרָאת אַחֲוֹת לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא. וְשִׁדִּים אֵין לָהּ - הִנֵּנוּ
שֶׁשָּׁנִינוּ, בְּשַׁעַת שֶׁקָּרְבוּ יִשְׂרָאֵל
לְהָר סִינִי, לֹא הָיָה בָּהֶם זְכוּיּוֹת
וּמַעֲשִׂים טוֹבִים לְהֵגֵן עֲלֵיהֶם,
שֶׁכְּתוּב וְשִׁדִּים אֵין לָהּ, שֶׁהָרִי הֵם
הַתְּקוּן וְהַיְפִי שֶׁל הָאִשָּׁה, וְאֵין יָפִי
שֶׁל אִשָּׁה אֶלָּא הֵם. מַה נַּעֲשֶׂה
לְאַחֲוֹתֵנוּ - מַה יַּעֲשֶׂה מִמֶּנָּה
בְּשַׁעַת שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתְגַּלֶּה
בְּהָר סִינִי לְדַבֵּר אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה
וּתְפַרַח מֵהֶם נִשְׁמָתָם.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּאוֹתָהּ שַׁעַת
שֶׁקָּרְבוּ יִשְׂרָאֵל לְהָר סִינִי בְּאוֹתוֹ
לִלְלָה וּנְשָׁלְמוּ, שֶׁלֶּשֶׁה יָמִים שֶׁלֹּא
הִזְדָּוְגוּ לְנִשְׁתִּיָּהֶם, כְּאוֹ מְלָאכִים
עֲלִיוֹנִים וְקָבְלוּ אֶת יִשְׂרָאֵל
בְּאַחֲוָה. אוֹתָם מְלָאכִים לְמַעֲלָה,
וְיִשְׂרָאֵל מְלָאכִים מִלְּמַטָּה. הֵם
מְקַדְּשִׁים אֶת הַשֵּׁם הַעֲלִיּוֹן
לְמַעֲלָה, וְיִשְׂרָאֵל מְקַדְּשִׁים אֶת
הַשֵּׁם הַעֲלִיּוֹן לְמַטָּה.

וְהַתְּעַמְרוּ יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבְעִים
פְּתָרִים בְּאוֹתוֹ לִלְלָה, וּמְלָאכִים

אֲשֶׁתְּכַח, רַחֲמֵי לְבָנוֹי, דִּינָא לְגַבִּי אַחֲרִינִין. כִּן
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אוֹכִיל לֹון לְיִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמֵי.
וּבְדִינָא לְגַבִּי אַחֲרִינִין, דְּכְתִיב וְאָשָׁא אֶתְכֶם עַל
כִּנְפֵי נְשָׁרִים. וְכְתִיב כִּנְשָׁר יַעִיר קִנּוּ.

מִנֵּן דֶּנֶשֶׁר רַחֲמֵי אִקְרִי. דְּכְתִיב דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר
בְּשָׁמַיִם. בְּשָׁמַיִם מִמֶּשׁ. וּבְגִינִי כִן אֲרִיָּה
לִימִינָא. שׁוֹר לְשִׁמְאֵלָא. נֶשֶׁר בִּינִיָּהֵו וְאַחִיד
לֹון. אָדָם פְּלִיל פְּלָהוּ, וְכֹלָא אֲתַפְּלִילֵן בִּיָּה,
דְּכְתִיב וְעַל דְּמוּת הַפֶּסֶא דְּמוּת כְּמִרְאָה אָדָם
עָלָיו מְלַמֵּעֵלָה.

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וְגו'. ר' אָבָא פָּתַח, (שִׁיר הַשִּׁירִים
ח') אַחֲוֹת לִנּוּ קִטְנָה וְשִׁדִּים אֵין לָהּ מַה
נַעֲשֶׂה לְאַחֲוֹתֵנוּ בַּיּוֹם שֶׁיִּדְבֵּר בָּהּ. אַחֲוֹת לִנּוּ
קִטְנָה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאִקְרִי אַחֲוֹת
לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְשִׁדִּים אֵין לָהּ, הִינֵנוּ
דְּתַנִּינֵן, בְּשַׁעַתָּא דְּקָרִיבוּ יִשְׂרָאֵל לְטוֹרָא דְּסִינִי,
לֹא הָוָה בְּהוֹן זְכוּוֹן, וְעוֹבְדִין טְבִין, לְאַגְנָא
עֲלֵיָּיהוּ, דְּכְתִיב וְשִׁדִּים אֵין לָהּ. דְּהָא אֵינוֹן
תְּקוּנָא וּשְׁפִירו דְּאַתְתָּא, וְלִית שְׁפִירו דְּאַתְתָּא
אַלָּא אֵינוֹן. מַה נַּעֲשֶׂה לְאַחֲוֹתֵנוּ. מַה יִּתְעַבִּיד
מִיָּהּ, בְּשַׁעַתָּא דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִתְגַּלִּי
בְּטוֹרָא דְּסִינִי, לְמַלְלָא בְּכַתְּמֵי אוֹרִיָּיתָא,
וּיְפַרַח נִשְׁמָתָהוֹן מִנִּיָּהוּ.

אָמַר ר' יוֹסִי. בְּהָהוּא שַׁעַתָּא דְּקָרִיבוּ יִשְׂרָאֵל
לְטוֹרָא דְּסִינִי, בְּהָהוּא לִילְלָא וּנְגַהִי,
תִּלְתָּא יוֹמִין דְּלֹא אִזְדָּוְגוּ לְאַנְתְּתִיָּהוּ, אֶתוּ
מְלָאכִין עֲלֵאִין, וְקָבְלוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּאַחֲוֹתָא.
אֵינוֹן מְלָאכִין לְעִילָא, וְיִשְׂרָאֵל מְלָאכִין
לְתַתָּא. אֵינוֹן מְקַדְּשִׁין שְׁמָא עֲלָהּ לְעִילָא,
וְיִשְׂרָאֵל מְקַדְּשִׁין שְׁמָא עֲלָהּ לְתַתָּא.

וְאַתְעַמְרוּ יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבְעִין פְּתָרִין בְּהָהוּא
לִילְלָא. וּמְלָאכִי עֲלֵאִי הָווּ אִמְרֵי
אַחֲוֹת לִנּוּ קִטְנָה וְשִׁדִּים אֵין לָהּ, דְּלִית בָּהּ

עליונים היו אומרים, אחות לנו קטנה ושדים אין לה, שאין בהם זכיות ומעשים טובים, מה נעשה לאחותנו? כלומר, מה כבוד וגדלה נעשה לאחותנו זו ביום שהקדוש ברוך הוא תגלה בהר סיני לתת להם תורה?

(ויהי ביום השלישי). כתוב היו נכנים לשלש ימים אל תגשו אל אשה, והיו ביום השלישי. רבי שמעון אמר, בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא להגלות בהר סיני, קרא הקדוש ברוך הוא לכל הפמליה שלו ואמר להם: עכשו ישראל תינקות שאנים יודעים את הנהגותי, ואני רוצה להתגלות עליהם. אם אתגלה אליהם בכח הגבורה - לא יוכלו לסבל. אבל אתגלה עליהם ברחמים ויקבלו את הנהגותי. זהו שכתוב ויהי ביום השלישי. ביום השלישי ודאי, שהוא רחמים. מנין לנו? שכתוב (שמואל ב כב) ויט שמים ויירד.

ובזה התגלה הקדוש ברוך הוא לישראל. הקדים להם רחמים בתחלה, ואחר נתנה להם תורה מצד הגבורה. ביום השלישי, שפך ראוי להם, שבגלל כן נקראו ישראל.

בהיות הבקר, שכתוב (שם כג) בקר לא עבות. הרי אם היה עבות, אז נמצאת קדרות ולא התגלה חס"ד. ומתי מתגלה חס"ד? בבקר, כמו שנאמר (בראשית מד) הבקר אור. שפשמאיר הבקר, נמצא חס"ד בעולם והדינים עוברים. ובזמן שלא מאיר הבקר, הדינים עד אז לא עוברים, שכתוב (איוב לח) בן יחד פכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. בין שעברו אותם פוכבים ומאיר השמש, באותה שעה כתוב בקר לא עבות, וחס"ד מתעורר בעולם

זכרון ועובדין טבין. מה נעשה לאחותנו, כלומר מה יקר ורבו נעביד לאחותנא דא ביומא דקודשא בריך הוא ותגלי בטורא דסיני למיהב להו אורייתא.

(ויהי ביום השלישי), בתיב היו נכונים לשלש ימים אל תגשו אל אשה והיינו ביום השלישי. ר' שמעון אמר, בשעתא דקודשא בריך הוא בעא לאתגלאה (דף פ"א ע"א) בטורא דסיני, קרא קדשא בריך הוא לכל פמליא דיליה, אמר לון, השתא ישראל רבין, דלא ידעין נימוסי, ואנא בעי לאתגלי עלייהו, אי אתגלי עלייהו בחילא דגבורה, לא יכלין למסבל. אבל אתגלי עלייהו ברחמי, ויקבלון נימוסי, הדא הוא דכתיב, ויהי ביום השלישי. ביום השלישי ודאי דאיהו רחמי מנלן. דכתיב, (שמואל ב כב) ויט שמים ויירד.

ובהאי אתגלי קדשא בריך הוא לישראל, אקדים להו רחמי בקדמיתא. ולבתר אתייהב להו אורייתא, מסטרא דגבורה. ביום השלישי, דהכי אתחזי להו, דבגיני כן ישראל אקרון.

בהיות הבקר, דכתיב, (שמואל ב כג) בקר לא עבות. הא אי היה עבות קדרותא אשתכח, ולא אתגלייא חס"ד. ואימתי אתגלייא חס"ד. בבקר. כמה דאת אמר, (בראשית מד) הבקר אור. דכד נהיר צפרא, חס"ד אשתכח בעלמא, ודינין מתעברין. ובזמנא דלא נהיר בקר, דינין עד פען לא מתעברין. דכתיב, (איוב לח) בן יחד פכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. בין דאתעברן אינון פכביא ונהיר שמשא, ביה שענתא כתיב, בקר לא עבות. וחס"ד אתער בעלמא תתאה, בההיא שעתא כתיב, בהיות

הבקר. וכיון דמתעברין ככביא בקר אשתכח.

(נ"א דאהער בקר, דינין לא אשתכחו)

אמר ר' יוסי, בהיות הבקר שארי קדשא ברין
הוא לאתגלגא בטורא דסיני. תאנא,
בהיות הבקר, פד אתער זכותיה דאברהם,
דכתיב ביה (בראשית יט) וישפם אברהם בבקר.

ויהי קלת וברקים, אמר רבי אבא, קלת פתיב
חסר. תרין קלין דאהדרו לחד, דא נפקא
מן דא, רוחא ממאיא. ומאי מרוחא. תרין
דאינון חד, וחד דאיהו תרי.

אמר רבי יוסי, קלת חד, ואיהו קלא רברבא
תקיפא, דלא פסקת לעלמין, ההוא
דכתיב ביה (דברים ה) קול גדול ולא יסף דהא
שאר קלין אתפסקן, דתניא, בארבעה תקופין
פשטא, קלא אתפסקת, וכדין דינין מתערין
בעלמא. והאי קלא דכליל שאר קלין ביה, לא
אתפסק לעלמין, ולא אתעבר מקיומא שלים
ותוקפא דיליה. תאנא, האי קלא, קלא דקלין,
קלא דכליל פל שאר קלין.

אמר ר' יהודה, לית קלא, אלא מסטרא
דרוחא ומאי ואשא. ובקלא (ר"א ובלא)
עבד קלא, ואתפליל דא בדא, ועל דא כתיב
קלת וברקים, אמר רבי יוסי, היינו דכתיב,
(תהלים קלה) ברקים למטר עשה, שלהובא
בעוטרי, קטירא דרחמי בחיפתא, דלא (שקיע)
שכיחו.

הנא, ר' יהודה אומר, בסטר גבורה, אורייתא
אתייהיבת. אמר רבי יוסי, אי הכי בסטר
שמאלא הוי. אמר ליה, אתהדר לימינא.
דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו. וכתיב
(שמות טו) ימין יי נאדרי בפח וגו'. אשפחן
שמאלא דאתחזר לימינא, וימינא לשמאלא,
הא גבורה לשמאלא (ר"א לימינא). וימין לשמאל.

המתחזר. באותה שעה כתוב
בהיות הבקר. וכיון שעברו
הכוכבים, נמצא הבקר. (כשהתעורר
הבקר, דינים לא נמצאו).

אמר רבי יוסי, בהיות הבקר
התחיל הקדוש ברין הוא
להתגלות ביה סיני. שנינו בהיות
הבקר - כשהתעוררה זכותו של
אברהם שכתוב בו (בראשית יט)

וישפם אברהם בבקר.
ויהי קלת וברקים. אמר רבי אבא,
קלת כתוב חסר. שני קולות
שחזרו להיות אחד. זה יוצא מזה.
רוח ממים, ומים מרוח. שנים
שהם אחד, ואחד שהוא שנים.
אמר רבי יוסי, קלת אחד, והוא
קול גדול חזק שאינו פוסק
לעולמים, הוא שכתוב בו קול
גדול ולא יסף, שהרי שאר
הקולות פוסקים, ששנינו,
בארבע תקופות בשנה הקול
נפסק, ואז הדינים מתעוררים
בעולם, וקול זה שכולל בו את
שאר הקולות, לא נפסק לעולמים
ולא עובר מקיום שלם והחזק
שלו. שנינו, קול זה קול של
הקולות, קול שכולל את כל שאר
הקולות.

אמר רבי יהודה, אין קול אלא
מצד רוח ומים ואש, ובקול (והכל)
עושה קול, ונכלל זה בזה, ועל
זה כתוב קלת וברקים. אמר רבי
יוסי, היינו מה שכתוב (תהלים קלה)
ברקים למטר עשה. שלהבת
בעטרות, קשר של רחמים בחבה,
שלם (שוקעת) מצויים.

שנינו, רבי יהודה אומר, בצד
הגבורה נתנה התורה. אמר רבי
יוסי, אם כן, היא היתה בצד
שמאל? אמר לו, התורה לזמין,
שכתוב (דברים לג) מימינו אש דת
למו. וכתוב ימין ה' נאדרי בפח
וגו'. מצאנו שמאל שהחזר לזמין,
לשמאל. הרי גבורה לשמאל (לזמין).

וְעָנָן כְּבֹד עַל הָהָר וְגו' - עָנָן חִזָּק
שֶׁשְׁקוּעַ בְּמִקְוָמוֹ, שְׁלֹא לֹחֶק.
וְקָל שֶׁפָּר חִזָּק מֵאֵד - מִתּוֹךְ הָעָנָן
הַחִזָּק הִיָּה יוֹצֵא אוֹתוֹ הַקּוֹל, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמָר (דְּבָרִים ה) וַיְהִי כִשְׁמַעְכֶּם אֶת
הַקּוֹל מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁף.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, שְׁלֹשׁ חֲשָׁכִים
הָיוּ, שֶׁכְּתוּב חֹשֶׁף עָנָן וְעָרְפֶּל.
וְאוֹתוֹ קוֹל הִיָּה יוֹצֵא פְּנִימִי
מִכֶּלֶם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הַפְּנִימִי שֶׁל
הַכֹּל הִיָּה, שְׁבוּ כְּתוּב קוֹל גְּדוֹל
וְלֹא יִסָּף.

אָמַר רַבִּי אֲבָא, כְּתוּב וְכָל הָעָם
רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת. רֹאִים? שׁוֹמְעִים
הִיָּה צָרִיד לְהִיּוֹת! אֲלֵא כִּף שְׁנִינִי,
אוֹתָם קוֹלֹת הָיוּ נִחְזָקִים בְּאוֹתוֹ
חֹשֶׁף וְעָנָן וְעָרְפֶּל וְנִרְאִים בָּהֶם
כְּמוֹ שֶׁנֶּרְאָה גּוֹף, וְרוֹאִים מֵה
שְׂרֹאִים, וְשׁוֹמְעִים מֵה
שֶׁשׁוֹמְעִים מִתּוֹךְ אוֹתוֹ חֹשֶׁף
וְעָרְפֶּל וְעָנָן, וּמִתּוֹךְ אוֹתוֹ מִרְאָה
שֶׁהָיוּ רוֹאִים, הָיוּ מֵאִירִים בְּאוֹר
עֲלִיּוֹן, וְיוֹדְעִים מֵה שְׁלֹא יָדְעוּ
דְּוֹרוֹת אֲחֵרִים שֶׁבָּאוּ אַחֲרֵיהֶם.
וְכֹלָם הָיוּ רוֹאִים פְּנִים בְּפָנִים, זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב פְּנִים בְּפָנִים דִּבֶּר ה'
עִמָּכֶם. וְמֵה הָיוּ רוֹאִים? שֶׁנֶּה רַבִּי
יוֹסִי, מִהֲאֹר שֶׁל אוֹתָם הַקּוֹלֹת,
שְׁלֹא הִיָּה קוֹל, שְׁלֹא הִיָּה מֵאִיר
בְּאוֹר, שֶׁמִּסְתַּפְּלִים בּוֹ כָּל הַגִּזְזִים,
וְכָל הַנִּסְתָּרִים, וְכָל הַדְּוֹרוֹת
שֶׁיֵּבֵאוּ עַד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וּמִשׁוֹם
כִּף כְּתוּב וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת
הַקּוֹלֹת. רֹאִים - רֹאִיָּה מִמֶּשֶׁ.

אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, וְכָל הָעָם רֹאִים,
רֹאִים - כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ, שֶׁרָאוּ
מִהֲאֹר שֶׁל אוֹתָם הַקּוֹלֹת מֵה
שֶׁלֹּא רָאוּ דְּוֹרוֹת אֲחֵרִים וְנִרְאִים.
אֶת הַקּוֹלֹת - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר (ישעיה ה)
וְאָרָא אֶת ה'. וְאָרָא ה' לֹא כְּתוּב,
אֲלֵא אֶת ה'. אֵף כֵּן, וְכָל הָעָם
רֹאִים הַקּוֹלֹת לֹא נֶאֱמַר, אֲלֵא אֶת
הַקּוֹלֹת.

כְּמוֹ זֶה אֶת הַשְּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ.

וְעָנָן כְּבֹד עַל הָהָר וְגו', עָנָנָא תְּקִיף, דְּשִׁקִּיעַ
בְּאַתְרֵיהּ, דְּלֹא נָטִיל. וְקָל שֶׁפָּר חִזָּק מֵאֵד,
מִגּוֹ דְּעָנָנָא תְּקִיף הָיָה, נִפְיָה הָיָה קָלָא, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר (דְּבָרִים ה) וַיְהִי כִשְׁמַעְכֶּם אֶת הַקּוֹל
מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁף.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, תִּלְתַּת חֲשׂוֹכֵי הָיוּ, דְּכְתִיב
חֹשֶׁף עָנָן וְעָרְפֶּל. וְהָיָה קָלָא הָיָה נִפְיָה
פְּנִימָאָה מִכֶּלֶהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, פְּנִימָאָה
דְּכֹלָא הָיָה, דְּבִיָּה כְּתִיב, קוֹל גְּדוֹל וְלֹא יִסָּף.

אָמַר ר' אֲבָא כְּתִיב (שמות כ) וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת
הַקּוֹלֹת. רֹאִים, שְׁמָעִים מִיבְעֵי לִיָּה.

אֲלֵא הָכִי תִּנְיִן, אֵינִינִן קָלִין, הָיוּ מִתְּגַלְפִּי
כִּהְיָה חֲשׂוֹכָא וְעָנָנָא וְקָבֵלָא, וּמִתְחַזְיִין בְּהוּ,
כְּמָה דְּאֵתְחַזִּי גּוּפָא, וְחִמָּאן מֵה דְּחִמָּאן,
וְשִׁמְעִין מֵה דְּשִׁמְעִין, מִגּוֹ הָיָה חֲשׂוֹכָא
וְקָבֵלָא וְעָנָנָא, וּמִגּוֹ הָיָה חִזּוֹ דְּהוּ חִמָּאן,
הָיוּ נִהִירִין בְּנִהִירוֹ עֲלֵאָה, וְיָדְעִין, מֵה דְּלֹא
יָדְעוּ דְּרִין אֲחֵרִין, דְּאֵתוּ בְּתִרְיָהוּ.

וְכֹלָהוּ, הָיוּ חִמָּאן אֲפִין בְּאֲפִין, הָדָא הוּא
דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ה) פְּנִים בְּפָנִים דִּבֶּר יי'

עִמָּכֶם. וּמֵאֵן הָיוּ חִמָּאן. תֵּאֲגִי רַבִּי יוֹסִי,
מִנְהִירוֹ דְּאֵינִינִן קָלִין, דְּלֹא הָיָה קוֹל, דְּלֹא הָיָה
נִהִיר בְּנִהִירוֹ, דְּמִסְתַּכְלִי בִּיָּה כָּל גְּנִיזִין, וְכָל
טְמִירִין, וְכָל דְּרִין דִּיִּתּוֹן עַד מֶלֶכָא מְשִׁיחָא.
וּבִגְיָי כִּף כְּתִיב וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת,

רֹאִים (דף פ"א ע"ב) רֹאִיָּה מִמֶּשֶׁ.

אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, וְכָל הָעָם רֹאִים. רֹאִים: כְּמָה
דְּאֵמִינָא, דְּחִמּוֹ מִנְהִירוֹ דְּאֵינִינִן קָלִין, מֵה
דְּלֹא חִמּוֹ דְּרִין בְּתִרְאִין אֲחֵרִין. אֶת הַקּוֹלֹת:
כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ישעיה ו) וְאָרָא אֶת יי'. וְאָרָא יי',
לֹא כְּתִיב, אֲלֵא אֶת יי'. אוֹף הֵכָא, וְכָל הָעָם
רֹאִים הַקּוֹלֹת לֹא נֶאֱמַר, אֲלֵא אֶת הַקּוֹלֹת.

כְּגִוּוֹנָא דָא, אֶת הַשְּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, דְּהָא אֵתִין

דְּבֹאֲרֵייתָא, לְאַסְתִּפְלָא בְּאֲרֵייתָא (ג"א בַּחֲמַתָּא)
אֲתִייהִיבּוּ. (שְׁמוֹת כ) כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ (מְשִׁלִּי ג) כִּבֵּד
אֶת יְיָ מִהוֹנֶךָ. וְכִלְהוּ לְאַתְּפִלָּא בְּהוּ מְלָה אַחְרָא.
אוּף הָכָא, אֶת הַקּוֹלֹת, לְאַסְגָּאָה הַהוּא קָלָא אַחְרָא
לְתַתָּא, דְּכְנִישׁ לֹון לְגַבִּיָּה, מַה דְּנִפְיָק מִנִּיָּהוּ, דְּבִיָּה
חֲמָאן וּמִסְתַּפְלֵן בַּחֲמַתָּא עֲלָאָה כָּל גִּנְזִין עֲלֵאִין,
וְכָל רִזִּין טְמִירִין וְסִתְמִין, מַה דְּלֹא אֲתַגְלִיָּא לְדִירִין
בְּתַרְאִין, דָּאָתוּ בְּתַרְיָהוּן, וְלֹא לְדִירִין דִּיִּתּוּן
לְעֵלְמִין, עַד זְמַנָּא דִּיִּתִּי מִלְפָּא מְשִׁיחָא. דְּכַתִּיב,
(יִשְׁעִיָּה נב) כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן.

וְאֶת הַלְפִידִם, בְּקִדְמִיתָא בְּרָקִים, וְהִשְׁתָּא לְפִידִים.
כִּלָּא חַד. אֲבָל מִדְּאֲתַתְקֵנוּ בְּתַקּוּנֵנוּי לְאַתְחַזָּאָה,
אֲתַקְרוּן הָכִי.

וְאֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר. תִּאֲגִי רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב (תְּהִלִּים סב)
אֶחָת דְּבַר אֱלֹהִים שְׁתִּים זֹו שְׁמַעְתִּי, כְּמָה דְּאֶת
אָמַר, אָנֹכִי, וְלֹא יִהְיֶה לָךְ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, קֹל בְּשׁוֹפָר מִיבְעִי לִיָּה. הַשּׁוֹפָר
לְמָה. אֵלָּא, הַהוּא קוֹל דְּאֶקְרִי שׁוֹפָר. דְּכַתִּיב,
(וַיִּקְרָא כה) וְהַעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי
כַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, בְּדָא אֲתַבְּרִי (אֲתַקְרָב)
שׁוֹפָר.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מַה שׁוֹפָר, אֲפִיק קָלָא, אֲשָׂא וְרוּחָא
וּמִיָּא, אוּף הָכָא, כִּלָּא אֲתַפְלִיל בְּהָאִי, וּמִדְּא
נִפְקִין קָלִין אַחְרָנִין.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, קוֹל דְּנִפְיָק מִשׁוֹפָר, דְּמִשְׁמַע
דְּשׁוֹפָר חַד, וְקוֹל נִפְיָק מִנִּיָּה, וְשׁוֹפָר
בְּקִיּוּמִיָּה שְׁכִיחַ, וּבְגִינִי כֶּף כְּתִיב, קוֹל הַשּׁוֹפָר.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר הָכִי, קוֹל הַשּׁוֹפָר, הַשּׁוֹפָר כְּתִיב
חֲסֹר, כְּמָה דְּאֶתָּא אָמַר, (דְּנִיָּא ל ו) שְׁפָר קִדְּם דְּרִינֹושׁ.
מִלְכִּי יִשְׁפָּר עֲלֵךְ. (דְּנִיָּא ל ג) שְׁפָר קִדְּמִי לְהַחְוָא.

שְׁהִרֵי הָאֲתִים שְׁבַתוֹרָה נִתְּנוּ
כְּדִי לְהַסְתַּפֵּל בְּתוֹרָה (בַּחֲמַתָּא).
כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ. (מְשִׁלִּי
א) כִּבֵּד אֶת ה' מִהוֹנֶךָ. וְכִלְם
לְהַכְלִיל בְּהֵם דְּבַר אַחַר. אָף
כָּאן אֶת הַקּוֹלֹת - לְרִבּוּת אוֹתוֹ
קוֹל אַחַר לְמַטָּה, שְׁכּוּנָם אוֹתָם
אֵלָיו מַה שְׁיִוצָא מֵהֶם, שְׁבוּ
רוּאִים וּמִסְתַּפְלִים בַּחֲמַתָּא
עֲלִיּוֹנָה כָּל הַגִּנְזִים הַעֲלִיּוֹנִים
וְכָל הַסּוּדוֹת הַטְּמִירִים
וְנִסְתָּרִים, מַה שְׁלֹא הִתְגַּלָּה
לְדוֹרוֹת אַחְרָנִים שְׁבָאוּ
אַחֲרֵיהֶם וְלֹא לְדוֹרוֹת שְׁכִיבָאוּ
לְעוֹלָמִים עַד הַזְּמַן שְׁכִיבָא מִלָּךְ
הַמְּשִׁיחַ, שְׁכַתוּב כִּי עֵין בְּעֵין
יִרְאוּ בְּשׁוּב ה' צִיּוֹן.

וְאֶת הַלְפִידִם - בַּתְּחִלָּה
בְּרָקִים, וְעַכְשָׁו לְפִידִים. הַכֹּל
אַחַד. אֲבָל מִשְׁהַתְּתַקְנוּ
בְּתַקּוּנִים לְהִרְאֹות, נִקְרָאוּ כֶּף.
וְאֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר - שְׁנֵה רַבִּי
יִצְחָק, כְּתוּב (תְּהִלִּים סב) אֶחָת
דְּבַר אֱלֹהִים שְׁתִּים זֹו שְׁמַעְתִּי,
כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר אָנֹכִי, וְלֹא יִהְיֶה
לָךְ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, קוֹל בְּשׁוֹפָר
הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת! לְמָה
הַשּׁוֹפָר? אֵלָּא אוֹתוֹ קוֹל
שְׁנַקְרָא שׁוֹפָר, שְׁכַתוּב (וַיִּקְרָא כה)
וְהַעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֲדָשׁ
הַשְּׁבִיעִי כַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ בְּיוֹם
הַכַּפּוּרִים. בְּזֵה נִבְרָא (נִקְרָא)
שׁוֹפָר.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מַה שׁוֹפָר
מוֹצִיא קוֹל, אֵשׁ רִיחַ וּזְמִים (דִּין)
חֲסֵד וְרַחֲמִים), אָף כָּאן הַכֹּל נִכְלָל
בְּזֵה, וּמִזֵּה יוֹצֵאִים הַקּוֹלֹת
הָאַחֲרִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, קוֹל שְׁיִוצָא
מִשׁוֹפָר, שְׁמִשְׁמַע שְׁשׁוֹפָר
אֲחַד, וְקוֹל יוֹצָא מִמֶּנּוּ, וְשׁוֹפָר בְּקִיּוּמוֹ מְצִי, וּמִשּׁוּם כֶּף כְּתוּב קוֹל הַשּׁוֹפָר.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר כֶּף, קוֹל הַשּׁוֹפָר - הַשּׁוֹפָר כְּתוּב חֲסֹר, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (דְּנִיָּא ל ו) שְׁפָר קִדְּם דְּרִינֹושׁ. (שם)
ד) מִלְכִּי יִשְׁפָּר עֲלֵךְ. (שם ג) שְׁפָר קִדְּמִי לְהַחְוָא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקום בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה

ספר

תיקוני
זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה